

חוק מילווה חובה, תשי"ג — 1953 •

סימן א': כללי

1. בחוק זה —

פירושים

- „חוק הארנונה“ פירושו — חוק הארנונה לפיצוי נזקי מלחמה, תשי"א — 1951¹ ;
- „בנין“ פירושו — כל מבנה למעט סככה המשמשת משק חקלאי ;
- „בנין עירוני“ פירושו — בנין באזור שפקודת מס הרכוש העירוני, 1940² (להלן — פקודת המס העירוני), חלה עליו ולא פחות מתשעים אחוז מהבנין משמש למגורים, למשרדים או לחנויות ;
- „בנין תעשייתי“ פירושו — בנין תעשייתי כמשמעותו בפקודת מס הרכוש החקלאי, 1942³ (להלן — פקודת המס החקלאי), וכן בנין באזור שפקודת המס העירוני חלה עליו ולא פחות מתשעים אחוז מהבנין משמש לתעשייה או למלאכה, או למשרדים או למחסנים הקשורים באותה תעשייה או למלאכה שהבנין משמש להן ;
- „בנין חקלאי“ פירושו — בנין באזור שפקודת המס החקלאי חלה עליו ואינו בנין תעשייתי והוא מצוי במקום שהוכרז עליו על ידי שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, כמקום בעל אופי חקלאי ;
- „בנין כפרי“ פירושו — בנין באזור שפקודת המס החקלאי חלה עליו ואינו בנין תעשייתי או חקלאי ; וכן בנין באזור שפקודת המס העירוני חלה עליו והוא משמש רפת, לול, בית אריזה וכיוצא באלה ;
- „בנין מיוחד“ פירושו — בנין באזור שפקודת המס העירוני חלה עליו ואינו בנין עירוני ולא בנין תעשייתי ולא בנין כפרי ;
- „חדר“ למעט מרתף ועליית גג המשמשים לשירות בית בלבד, מטבח, חדרי שירות, חדר כביסה, מרפסת, פרוזדור, וחדרים במקומות התישבות קיבוציים המשמשים למטרות שלהן משמשים חלקי בנין המנויים לעיל בבית מגורים ;
- „מטעים“ פירושו — מטעי עצים או שיחים נושאי פרי המשמשים לעסק ;
- „מגרש“ פירושו — חלקת קרקע שאין עליה לא בנין ולא מטעים, ושאושרה כחלקת בניה בתכנית פרצלציה כמשמעותה בפקודת בנין ערים, 1936⁴, או שועדה מקומית לבניה ולתכנון עיר התירה עליה את הבניה, אך למעט חלקת קרקע ששטחה אינו פחות משני דונם ואשר ביום תחילת תקפו של חוק זה מעבדים אותה בהשקאה מלאכותית לשם השגת תוצרת חקלאית ועיבדו אותה כך ארבע שנים לפחות לפני התאריך האמור ;
- „גמר בניה“ פירושו כמשמעותו בסעיף 2 לפקודת המס העירוני ;
- „ראוי להחזקה“, לגבי בנין או חדר, פירושו — לאחר גמר עבודת הריצוף ;
- „חכירה“ — לרבות חכירת משנה וחכירת משנה שבמשנה ;
- „מנהל המילווה“ פירושו — מנהל שנתמנה לפי סעיף 41.

• נתקבל בכנסת ביום ח' בניסן תשי"ג (24 במרס 1953) ; הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בהצעות חוק 138 מיום ה' בחשוון תשי"ג (24.10.52), עמ' 2.

¹ ספר החוקים 68 מיום ט' באדר א' תשי"א (15.2.51), עמ' 44.

² ע"ר מס' 1065 מיום 20.12.40, תוס' 1, עמ' 218.

³ ע"ר מס' 1182 מיום 30.3.42, תוס' 1, עמ' 9.

⁴ ע"ר מס' 589 מיום 4.5.36, תוס' 1, עמ' 153.

סימן ב': מילווה חובה ותנאיו

2. (א) בעל רכוש יהא חייב במילווה חובה למדינה על הרכוש שהיה לו ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952); אולם אם בין התאריך הנ"ל ובין יום תחילת תקפו של חוק זה נהרס או נאבד רכושו או חלק ממנו, או נגרע ממנו בצורה אחרת שלא מרצון בעליו, לא יהיה חייב במילווה חובה על רכוש זה אלא במידה שקיבל בעדו פיצוי או תמורה; במקרה זה יראו את הפיצוי או את התמורה כרכוש שהיה לו ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952).
- (ב) סכום המילווה יהיה לפי שווי הרכוש לאחר שינוכה מסכום השווי כל פטור או ניכוי שבעל הרכוש זכאי להם על פי חוק זה, ובאחוזים המפורשים בסעיף 36.
- (ג) „רכוש“ לענין חוק זה הוא:
- (1) בנין עירוני, בנין תעשייתי, בנין חקלאי, בנין כפרי, בנין מיוחד, מטעים ומגרש (להלן — מקרקעים);
  - (2) מיתקנים, בריכות מלאכותיות, מכונות קבועות, כלים ומכשירים, למעט מטלטלים המוחזקים על ידי בעלים לשימושו האישי או לשימוש בני ביתו או לשימוש בני אדם התלויים בו (להלן — ציוד);
  - (3) כלי רכב למעט אופניים, כלי שיט, כלי טיס, ומכונות ששימושן אגב הנעה ממקום למקום (להלן — ציוד נע);
  - (4) בעלי חיים מהסוגים המפורטים בתקנות לפי סעיף 32, גלם, סחורות מוגמרות ובלתי מוגמרות למעט מטלטלים המוחזקים על ידי בעלים לשימושו האישי או לשימוש בני ביתו או לשימוש בני אדם התלויים בו (להלן — מלאי סחורות).
3. הקרן והריבית של מילווה החובה ישולמו מתוך הכנסותיה הכלליות של המדינה ומתוך רכושה.
4. (א) מילווה החובה ישא ריבית של שנים וחצי אחוז לשנה; הריבית תהיה פטורה מתשלום מס הכנסה ומס רווחי חברות.
- (ב) מיום כ"ט באדר ב' תשי"ז (1 באפריל 1957) ועד יום ו' בניסן תשל"א (1 באפריל 1971) תפדה הממשלה בתוך כל שנה המתחילה באחד באפריל ומסתיימת בשלושים ואחד במרס את החלק החמשה עשר של סך כל מילווה החובה שלא נפדה עד יום כ"ח באדר ב' תשי"ז (31 במרס 1957); הפדיון ייעשה בדרך הגרלה.
- (ג) הממשלה רשאית, באישור ועדת הכספים של הכנסת, לפדות את מילווה החובה, כולו או מקצתו, לפני המועדים הנועדים לפדיונו לפי סעיף קטן (ב); אולם פדיון כאמור, שיעשה אחרי יום כ"ח באדר ב' תשי"ז (31 במרס 1957), ייזקף על חשבון אותו חלק מסך המילווה שמועד פדיונו לפי סעיף קטן (ב) הוא המאוחר ביותר.
- (ד) שר האוצר יקבע בתקנות את מועדי הפדיון של הקרן בתוך התקופות האמורות בסעיף קטן (ב) ואת דרכי ההגרלה, וכן את מועדי הפדיון של הריבית, את דרכיו ואת מקומו.
5. (א) בעל רכוש שהילווה מילווה חובה יקבל קבלה על כך ויהא זכאי לקבל תעודת מילווה או מספר תעודות מילווה.
- (ב) הממשלה תוציא תעודות מילווה למוכ"ז בסך מילווה החובה שהילוו בעלי הרכוש; התעודות ישאו תאריך כ"ט באדר ב' תשי"ז (1 באפריל 1957).
- (ג) תעודות המילווה יהיו פטורות ממס בולים.

(ד) כל תעודת מילווה תהיה על סך מאה לירות ותסומן במספר סידורי, אך שר האוצר רשאי להוציא תעודות מילווה בשני חצאים של חמשים לירות כל אחת, ושניהם יסומנו במספר סידורי אחד.

ביטול הנבלות חוקיות

6. החובה לתת מילווה חובה לפי חוק זה תחול על אף כל איסור או הגבלה בחוק אחר או במסמך.

פימן ג': בעל רכוש

7. כבעל רכוש במקרקעים יראו את הבעל הרשום, וכשאינו בעל רשום או שמקום מגוריו אינו ידוע — האדם המקבל או הזכאי לקבל הכנסה או רווחים מאותם המקרקעים בנסיבות העושות אותו מוחזק כבעל המקרקעים.

בעל רכוש במקרקעים

8. (א) במקרקעים שהוחכרו לתקופה שלמעלה משלוש שנים, יראו כבעלים את הבעל והחוכר לפי השיעורים הקבועים בסעיף 1 לחוק הארנונה, בפסקה (4) להגדרת המונח „בעל“, ותקופת החכירה כאמור בסיפא של הפסקה האמורה.

בעל רכוש במקרקעים שהוחכרו

(ב) רואים אדם כחוכר וזכויותיו במקרקעים כחכירה, אם הוא מחזיק בהם, או רשאי להחזיק בהם או ליהנות מהם, על יסוד הסכם המזכה אותו להירשם כחוכר או על יסוד היותו חבר בחברה כמשמעותה בפקודת החברות¹, באגודה שיתופית כמשמעותה בפקודת האגודות השיתופיות², או באגודה לפי החוק העותומני על אגודות משנת 1909 (שלשתן להלן — תאגיד), לפי התזכיר או התקנות של התאגיד.

9. בציודה, בצידוד נגד, ובמלאי סוחרות יראו כבעל ורכוש את האדם הרשאי להעביר לאחר את הבעלות בהם מכוח עצמו.

בעל רכוש בצידוד ובמלאי סוחרות

10. כבעל רכוש של שותפות, יראו כל שותף לפי חלקו בשותפות.

רכוש של שותפות

11. (א) ברכוש שהוא בהנהלתו, בחזקתו או ברשותו של הממונה על רכוש האויב, האפטרופוס הכללי, האפטרופוס על נכסי נפקדים, האפטרופוס על נכסי גרמנים, אפוטרופוס או מוציא לפועל של צוואה, מקבל נכסים, מפרק או נאמן שנתמנו על פי חוק או על ידי בית משפט (להלן — אפוטרופוס), וכן של סוכן או מיופה כוח שנתמנה על ידי בעל רכוש הנמצא בחוץ לארץ — יראו את האפטרופוס, הסוכן או המיופה כוח כבעלו של כל הרכוש שבהנהלתו, בחזקתו או ברשותו, אלא שאין לגבות את המילווה החל על רכוש זה מרכושו הפרטי; במקרה זה יראו לענין קביעת שווי של הרכוש וההנאה מפטור או מניכוי כבעלי הרכוש את כל אחד מהבעלים המקוריים לפי זכויותיו ברכוש.

רכוש בירי אפוטרופוס, סוכן, מיופה כוח או נאמן

(ב) נאמן שנתמנה על ידי בעל הרכוש, או על ידי בני אדם שלהם ענין ברכוש, ואינו מגלה את זיהותם של אנשים אלה, יראוהו כבעל הרכוש.

12. רכושו של בן זוג החי עם ראש המשפחה ורכושם של ילדים שהם בגיל עד 18 שנה ולא נישאו — יראו כרכושו של ראש המשפחה.

רכוש משפחה

13. משק חקלאי ששווי אינו עולה על — 30.000 לירות, והוא כל רכושו של בעלו ועיקר פרנסתו שלו ושל בנו או בתו הגשואים והמעבדים אותו משק יחד אתו באופן קבוע, יראוהו, לענין קביעת שווי של הרכוש וההנאה מפטור או מניכוי, כרכושם של שני בעלי רכוש שחלקם ברכוש שווים, אלא שחובת תשלום מילווה החובה חלה כולה על בעל המשק.

בעל רכוש במשקים חקלאיים מסוימים

¹ חוקי א"י, כרך א', פרק כ"ב, עמ' 155.
² חוקי א"י, כרך א', פרק כ"ד, עמ' 336.

14. (א) רכוש של אגודה שיתופית להתישבות חקלאית, יראוהו לענין קביעת שוויו של הרכוש וההנאה מפטור או מניכוי — כרכושם של בעלי רכוש שמספרם כמספר מחצית חברי האגודה שחלקיהם ברכוש — שווים. הוראה זו לא תחול על רכוש שהוא בנין תעשייתי ועל הציוד, הציוד הנע, הגלם והסחורות המוגמרות והבלתי מוגמרות המשמשים לצרכי התעשייה שעוסקים בה באותו בנין או שנוצרים בתעשייה זו, אלא אם נתמלאו לגבי אותה תעשייה אחד או יותר משלושת אלה —

(1) אין משווקים יותר מ-25% מהייצור הנוצר בה,

(2) מספר בני אדם העוסקים בה אינו עולה על 20,

(3) היא נמצאת במקום שהוכרז עליו על ידי שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, באכרזה שפורסמה ברשומות, כמקום כיבושי לצורך סעיף זה.

(ב) רכושו של תאגיד שלפחות שבעים וחמישה אחוז מחבריו הן אגודות שיתופיות להתישבות חקלאית, והרכוש מיועד לפעולות משותפות לאספקת מים לחקלאות, להשבתה גזע בעלי החיים, או לפעולות אחרות לקידום ההקלאות — יראוהו לענין קביעת שוויו של הרכוש וההנאה מפטור או מניכוי, כרכושם של כל חברי התאגיד לפי חלקיהם בהונו.

(ג) רכוש של אגודה שיתופית העוסקת בייצור או בשירותים ומספר בני האדם העובדים באותו ייצור או שירות אינו עולה על 20, יראוהו לענין קביעת שוויו של הרכוש וההנאה מפטור או מניכוי, כרכושם של כל חבריה, לפי חלקיהם בהון האגודה השיתופית.

פימן ד': שווי הרכוש

15. (א) כשוויה של חלקת קרקע שעליה הוקם בנין חקלאי יראו את שוויו של הבנין שהוקם כאמור.

(ב) כשוויה של חלקת קרקע שעליה הוקם בנין עירוני, בנין תעשייתי, בנין מיוחד, או בנין כפרי, יראו —

(1) אם שטחו הבנוי של הבנין אינו פחות משבעים וחמישה אחוז מהשטח המכסימלי שבשעת הבניה היה מותר לבנות על המגרש לפי פקודת בנין ערים, 1936 — את שוויו של הבנין שהוקם כאמור ;

(2) אם שטחו הבנוי של הבנין הוא פחות מהאמור בפסקה (1), את השווי שייקבע לחלקת הקרקע עם הבנין על ידי שמאי שנתמנה לפי סעיף 48.

16. (א) שוויו של בנין עירוני, של בנין כפרי, של בנין תעשייתי לפי סעיף 19(א) ושל בנין חקלאי יהיה כשווים של כל החדרים בו.

(ב) כחדר לענין קביעת השווי כאמור, יראו —

(1) בבנין עירוני, בבנין כפרי ובבנין חקלאי —

(i) חדר ששטחו אינו עולה על שלוששים מטר מרובע, אם החדר משמש בית מלאכה או מחסן ;

(ii) חדר ששטחו אינו עולה על עשרים וחמישה מטר מרובע, אם החדר משמש חנות ;

(iii) חדר ששטחו אינו עולה על עשרים מטר מרובע בכל מקרה אחר.

(2) בבנין תעשייתי — חדר ששטחו אינו עולה על שלוששים מטר מרובע.

(ג) חדר ששטחו עולה על השטח המכסימלי הנקבע בסעיף קטן (ב) ייחשב :

(1) כחדר וחצי — אם שטחו עולה בלא יותר מ-30% על השטח המכסימלי ;

(2) כשני חדרים — אם שטחו עולה ביותר מ-30%, אך לא ביותר מ-100%,
על השטח המכסימלי ;

עולה השטח ביותר מ-100% על השטח המכסימלי, ייחשבו כל 100% נוספים, או
כל חלק מהם, כחדר נוסף.

(ד) חדר המשמש מגורים ושטחו אינו עולה על שנים עשר מטר מרובע ייחשב כחצי

חדר.

17. (א) בבנין עירוני יהיה שוויו של כל חדר שאינו משמש חנות כלהלן :

(1) — 550 לירות — אם גמר בנייתו של הבנין היה לפני יום כ"ד באדר ב' תרצ"ב (1 באפריל 1932) ;

(2) — 800 לירות — אם גמר בנייתו של הבנין היה ביום כ"ד באדר ב' תרצ"ב (1 באפריל 1932) או בתאריך מאוחר מזה, אך לפני יום כ"ב באדר ב' ת"ש (1 באפריל 1940) ;

(3) — 1250 לירות — אם גמר בנייתו של הבנין היה ביום כ"ב באדר ב' ת"ש (1 באפריל 1940) או בתאריך מאוחר מזה, אך לפני יום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) ;

(4) — 2400 לירות — אם גמר בנייתו של הבנין היה ביום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) או בתאריך מאוחר מזה, והחדר היה ראוי להחזקה ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) ;

(5) — 1500 לירות — אם גמר בנייתו של הבנין היה ביום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) או בתאריך מאוחר מזה, והחדר לא היה ראוי להחזקה ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952).

(ב) שר האוצר רשאי, באישור ועדת הכספים של הכנסת, להכריז, באכרזה שתפורסם

ברשומות —

(1) כי בבנינים הנמצאים ברחובות או בשכונות מסויימים, שיפורטו באכרזה, יהיה שוויו של כל חדר סכום שהוא לא פחות מ-50% מהסכומים האמורים בסעיף קטן (א) ;

(2) כי בבנינים שיפורטו באכרזה כבנינים משוכללים יהיה שוויו של כל חדר לא יותר מ-150 אחוז מהסכומים האמורים בסעיף קטן (א) ;

(3) כי בבנינים שיפורטו באכרזה כבניני פאר יהיה שוויו של כל חדר לא יותר מ-200 אחוזים מהסכומים האמורים בסעיף קטן (א) ;

אכרזה לפי סעיף קטן זה תפרט לגבי כל רחוב, שכונה או בנין, הכל לפי הענין, את האחוז שבו שוויו של כל חדר יוקטן או יוגדל.

(ג) בבנין עירוני יהיה שוויו של כל חדר המשמש חנות כפל הסכומים הקבועים בסעיף קטן (א) ; אולם שר האוצר רשאי, באישור ועדת הכספים של הכנסת, להכריז, באכרזה שתפורסם ברשומות, שבבנינים שיפורטו באכרזה והנמצאים ברחובות מרכזיים יהיה שוויו של כל חדר סכום שלא עולה על —

(1) 300 אחוזים מהסכומים האמורים — אם גמר בנייתו של החדר היה לא מאוחר מיום כ"ב באדר ב' ת"ש (1 באפריל 1940) ;

(2) 400 אחוזים מהסכומים האמורים — אם גמר בנייתו של החדר היה לא מאוחר מיום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) ;

(3) 500 אחוזים מהסכומים האמורים — אם גמר בנייתו של החדר היה אחרי יום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948);

אכרזה לפי סעיף קטן זה תפרט לגבי כל בנין את האחוז בו יוגדל שוויו של כל חדר.

שוויו של
חדר בבנין
כפרי

18. בבנין כפרי יהיה שוויו של כל חדר —

(1) עשרים וחמישה אחוז מהסכומים הקבועים בסעיף 17 (א) אם הבנין משמש משק חקלאי;

(2) שבעים וחמישה אחוז מהסכומים הקבועים בסעיף 17 (א) בכל מקרה אחר.

שוויו של
בנין תעשייתי

19. (א) בבנין תעשייתי ששטחו אינו עולה על מאה ועשרים מטר מרובע יהיה שוויו של כל חדר כשוויו של חדר בבנין עירוני לפי סעיף 17 (א), אלא שבמקום הסכום של —2400 לירות בפסקה (4) יבוא סכום של —1500 לירות.

(ב) שוויו של בנין תעשייתי שאינו בנין לפי סעיף קטן (א), יהיה סכום הוצאות הבניה כשהוא מוכפל בכופל שייקבע בהתחשב עם אינדקס יוקר הבניה; שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, יקבע בתקנות כללים לחישוב הוצאות הבניה לפי סוגי הבנינים ולפי טיב הבניה ותקופותיה, ויקבע את הכופל לכל תקופה.

שוויו של
בנין מיוחד

20. שוויו של בנין מיוחד יהיה כשוויו של בנין תעשייתי לפי סעיף 19 (ב).

שוויו של
חדר בבנין
חקלאי

21. בבנין חקלאי יהיה שוויו של כל חדר —

(1) שנים עשר וחצי אחוז מהסכומים הקבועים בסעיף 17 (א) — אם הבנין משמש משק חקלאי;

(2) חמישים אחוז מהסכומים הקבועים בסעיף 17 (א) — אם הבנין משמש מגורים, משרד, חנות, חדר אוכל, אסיפות וכיוצא באלה;

(3) עשרים וחמישה אחוז מהסכומים הקבועים בסעיף 17 (א) בכל מקרה אחר.

סייג לצריפים

22. על אף האמור בסעיפים 17 עד 21 יהיה שוויו של צריף או של חדר בצריף החלק השלישי של הסכומים הקבועים בסעיפים האמורים.

שווים של
מטעים

23. שווים של מטעים יהיה כלהלן:

(1) כשהמטעים הם זיתים שאינם מושקים השקאה מלאכותית — —50 לירות לדונם ולכל חלק מדונם;

(2) כשהמטעים הם גפנים — —80 לירות לדונם ולכל חלק מדונם;

(3) כל יתר המטעים — —100 לירות לדונם, ולכל חלק מדונם.

שוויו של
מגרש

24. שוויו של מגרש ייקבע על ידי שמאי שנתמנה לפי סעיף 48.

שוויה של
ברכה
מלאכותית

25. שוויה של בריכה מלאכותית ייקבע לפי כללים ששר האוצר בהתיעצות עם שר החקלאות יקבע בתקנות.

שוויו של
ציוד חקלאי

26. שוויו של ציוד שאינו משמש משק חקלאי יהיה כלהלן:

(1) נרכש הציוד לפני יום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) — פי שלושה וחצי מהמחיר ששילם בעלו בשעת רכישתו;

(2) נרכש הציוד ביום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948), או בתאריך מאוחר מזה, אך לפני יום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952) — פי שנים מהמחיר האמור;

(3) נרכש הציוד ביום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952) או לאחר תאריך זה — המחיר האמור.

27. שוויו של ציוד ושל ציוד נע, למעט מכונות, המשמשים משק חקלאי יהיה כלהלן:
(1) נרכש הציוד לפני יום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1949) — פי שלושה מהמחיר ששילם בעלו בשעת רכישתו;

(2) נרכש הציוד ביום כ"א באדר ב' תש"ח (1 באפריל 1948) או בתאריך מאוחר מזה, אך לפני יום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952) — פי אחד וחצי מהמחיר האמור;

(3) נרכש הציוד ביום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952) או לאחר תאריך זה — המחיר האמור.

28. שוויו של ציוד נע שאינו ציוד נע לפי סעיף 27, יהיה כשוויו של ציוד לא חקלאי כאמור בסעיף 26.

29. על אף האמור בסעיפים 26, 27 ו-28, רשאי שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, לקבוע, בתקנות, כללים לחישוב שוויו של כל ציוד או ציוד נע שנוצר בארץ או שהובא לארץ על פי רשיון יבוא בלא הקצבת מטבע זר.

30. (א) שוויו של מלאי סחורות שאינו מלאי חקלאי לפי סעיף 33 יהיה כלהלן:

(1) נרכשו הסחורות לפני יום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952) — פי שנים מהמחיר ששילם בעלו בשעת רכישתו;

(2) נרכשו הסחורות ביום י"ח בשבט תשי"ב (14 בפברואר 1952), או לאחר תאריך זה — המחיר האמור;

אולם מנהל המילווה יהיה רשאי לקבוע כשוויה של כל סחורה כאמור, את המחיר שאפשר היה לקבל ביום ט"ז בסיון תשי"ב (9 ביוני 1952), במכירה ממוכר מרצון לקונה מרצון, בניכוי שיעור הריווח המותר לפי חוק או רשיון.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) —

(1) יהיה שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, רשאי לקבוע, בתקנות, כללים לחישוב שוויו של מלאי סחורות שהובא על פי רשיון יבוא בלי הקצבת מטבע זר ושל מלאי סחורות שנוצר מיבוא סחורות אלה;

(2) לא יעלה שוויה של סחורה, שנקבע לה חישוב מיוחד או מחיר מכסימלי לפי חוק או לפי רשיון, על הסכום שנקבע כאמור בניכוי הריווח המותר לפי החוק או הרשיון.

31. (א) „מחיר” לענין חישוב שווים של ציוד, ציוד נע ומלאי סחורות לפי סעיפים 26, 27, 28 ו-30 כולל כל הוצאות הובלה והרכבה.

(ב) המחיר אינו כולל תשלומי חובה המוטלים על הציוד, הציוד הנע או מלאי הסחורות, אך בחישוב שווים ייוסף סכום המכס והבלו שהיה משתלם עליהם אילו חויבו בו ביום תחילת תקפו של חוק זה.

(ג) נרכשו הציוד, הציוד הנע, או מלאי הסחורות שלא בדרך קניה, ייחשב מחירם לפי סכום שהיה משתלם בעדם אילו נרכשו במכירה ממוכר מרצון לקונה מרצון.

32. שווים של בעלי חיים ייקבע לפי כללים ששר האוצר, בהתיעצות עם שר החקלאות, יקבע בתקנות.

33. כשווייו של מלאי של החמרים המפורטים להלן שהיה לבעל משק חקלאי ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952), יראו —

(1) לגבי מספוא וגרעינים למספוא — את הסכום שהוצהר עליו על ידי בעל המלאי כשווייו ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952), לפי סעיף 5 (ב) לחוק הארנונה, ושאושר על ידי מנהל הארנונה;

(2) לגבי גרעינים שאינם גרעינים למספוא, ולגבי זבלים חימיים וחמרים אחרים המשמשים להשגת יבול ותנובה — את מחצית מסך כל הסכומים שהוצהר עליהם ביום א' בתשרי תשי"ב (1 באוקטובר 1951) וביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) ושאושרו כאמור.

34. כשנקבע שווייו של ציוד, של ציוד נע, או של מלאי סחורות, לפי הוראות סימן זה, רשאי בעל אותו רכוש לדרוש ממנהל המילווה שהרכוש יוערך על ידי שמאי שנתמנה לפי סעיף 48. ההערכה תיעשה על חשבון בעל הרכוש וכשווייו של הרכוש יראו —

(1) את הסכום שקבע השמאי — אם הוא קבע סכום שהוא פחות משני שלישים של השווי שנקבע על ידי מנהל המילווה;

(2) את הסכום שקבע מנהל המילווה — בכל מקרה אחר.

35. (א) על אף האמור בסימן זה — שווייו של רכוש שהוא בהנהלתו, בחזקתו או ברשותו של האפוטרופוס על נכסי נפקדים או של האפוטרופוס על נכסי גרמנים ולא הוחזר לבעלו המקורי או לחליפיו לפני סילוק כל המגיע לפי חוק זה, לא יעלה על השווי הרשמי שנקבע לאותו רכוש בסעיף 19 לחוק נכסי נפקדים, תש"י—1950¹, או בסעיף 12 לחוק נכסי גרמנים, תש"י—1950², הכל לפי הענין.

(ב) הוחזר הרכוש לבעלו או לחליפיו לפני סילוק כל המגיע לפי חוק זה, ייקבע מחדש שווייו של הרכוש וסכום המילווה המגיע עליו, ורואים את בני האדם שלהם הוחזר כאילו היו בעלי הרכוש ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952).

סימן ה': קביעת מילווה החובה וגבייתו

36. (א) סכום מילווה החובה שבעל רכוש חייב בו כאמור בסעיף 2 יהיה באחוזים המפורטים להלן:

- (1) ברכוש שאינו עולה על עשרת אלפים לירות — $4\frac{1}{2}\%$ משווייו;
- (2) ברכוש העולה על עשרת אלפים לירות, אך אינו עולה על עשרים אלף לירות — $5\frac{1}{2}\%$ משווייו;
- (3) ברכוש העולה על עשרים אלף לירות, אך אינו עולה על שלושים וחמישה אלף לירות — 7% משווייו;
- (4) ברכוש העולה על שלושים וחמישה אלף לירות, אך אינו עולה על חמישים אלף לירות — 8% משווייו;
- (5) ברכוש העולה על חמישים אלף לירות, אך אינו עולה על ששים וחמישה אלף לירות — 9% משווייו;
- (6) ברכוש העולה על ששים וחמישה אלף לירות — 10% משווייו.

¹ ספר החוקים 37 מיום ב' בניסן תש"י (20.3.50), עמ' 86.
² ספר החוקים 56 מיום כ' באב תש"י (3.8.50), עמ' 266.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), בכל מקרה שהרכוש עולה בלא יותר מחמשת אל- פים לירות על הסכום המכסימלי הנקבע בפסקאות (1) עד (5) לסעיף קטן (א), יהיה בעלו חייב במילווה חובה בסכום שהוא מורכב משני שיעורים אלה —

(1) בעד הסכום המכסימלי הנקוב באותה פסקה — השיעור שנקבע בה ;

(2) בעד העודף — השיעור שנקבע בפסקה שלאחרי אותה פסקה.

(ג) אם סכום מילווה החובה שאדם חייב בו אינו מתחלק בחמישים ינהגו לגבי העודף העולה על סכום המתחלק בחמישים כדלקמן : החייב רשאי להוסיף סכום כסף במספר המש- לים את החסר עד לחמישים, ואם לא עשה כן יהיה חייב לשלם חמישים אחוז מהעודף האמור ככופר לפי סימן ח', אך מנהל המילווה יתיר צירוף עודף כזה לעודף של בעל רכוש אחר וימסור את תעודת המילווה לאותו אדם שיוסכם עליו על ידי המלווים.

37. (א) החייב במילווה חובה ישלם אותו בשיעורים ובמועדים המפורטים להלן :

(1) 10% תוך חודש ימים מיום תחילת תקפו של חוק זה ;

(2) את העודף בששה תשלומים חצי שנתיים החל מיום כ' באב תשי"ג 1 באוגוסט 1953 ; אלא במידה שהוא חייב בעד מלאי סחורות שאינו נמצא בידי בעל תעשייה לצורך ייצור או בידי בעל משק חקלאי, ישלם את העודף בחמישה תשלומים רבע שנתיים, החל מהתאריך הנ"ל.

(ב) השיעור הראשון לפי סעיף קטן (א) ישולם בתור מפרעה בגובה של עשרה אחוזים מהסכום שבעל הרכוש היה חייב לשלמו אילו שוויו של רכושו היה הסכום בו היה הרכוש מבוטח ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) מפני נזקים מאז או מפני סיכון אחר ; בהעדר ביטוח כזה יקבע המנהל את גובה המפרעה ובהעדר קביעה כזו על בעל הרכוש לשלם ביחד עם הצהרתו לפי סעיף 42 את המפרעה המגיעה ממנו לפי הערכתו בהתאם להוראות חוק זה. נמצא שהסכום ששולם כאמור עולה על 10% שבעל הרכוש היה חייב לשלם, ינוכה ההפרש מהשיעור או השיעורים הראשונים שהוא חייב בהם לאחר קביעה סופית ; נמצא שהסכום ששולם כאמור הוא פחות מ- 10% שבעל הרכוש היה חייב לשלם, רשאי המנהל לתבוע מיד את העודף או לצרף אותו עודף לשיעור הראשון שפרעונו חל אחרי זה.

(ג) בעל רכוש המושלם, תוך ששה חדשים מיום תחילת תקפו של חוק זה, את כל סכום מילווה החובה המגיע ממנו, יהיה זכאי להנחה של עשרה אחוזים מסכום זה.

38. נקבע קביעה סופית סכום מילווה החובה שבעל הרכוש חייב בו, רשאי מנהל המילווה לדרוש ממנו שטרי חוב — לפי מועדי הפרעון שנקבעו בסעיף 37 — לבטחון תשלום סכום המילווה שעדיין לא סולק ; שטרי חוב אלה יהיו פטורים ממס בולים.

39. על גביית מילווה החובה תחול פקודת המסים (גביה) ¹, כאילו היה סכום המילווה ניס כמשמעותו בפקודה האמורה ; אולם על אף האמור בסעיף 12 לאותה פקודה לא יהווה שעבוד ראשון על המקרקעים אלא אותו חלק ממילווה החובה השווה ליחס שבין שוויים של אותם מקרקעים לשווי כלל רכושו של בעל המקרקעים, ואילו העודף יהווה שעבוד שיבוא אחר שעבודים שנוצרו על אותם המקרקעים לפני יום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952).

40. לא מסר בעל רכוש הצהרה במועד הקבוע בסעיף 42, או לא שילם שיעור מסכום מילווה החובה או המפרעה תוך 30 יום מהתאריך שנקבע לתשלום, ייווספו לסכום המילווה שהוא חייב בו, או לסכום השיעור או המפרעה שלא שולמו, הכל לפי הענין, קנס 20% למאה וריבית 6% למאה לשנה. אולם מנהל המילווה רשאי, אם יראה סיבה מספקת לכך שתירשם על ידו בפנקס מיוחד, לפטור בעל רכוש מתשלום התוספת של 20% האמורה, כולה או מקצתה.

מועד תשלום
המילווה

בטחונות

גביה

קנס על
אי הצהרה
ועל אי תשלום

¹ חוקי א"י, כרך ב', פרק קמ"ז, עמ' 1374.

סימן ו': הנהלת מילווה החובה

41. (א) הנהלת עניני מילווה החובה תהיה בידי מנהל המילווה שיתמנה על ידי שר האוצר.
- (ב) המנהל רשאי לייפות בכתב את כוחו של אדם אחר, אם דרך כלל ואם לענין מסוים או לאזור מסויים, לשמש בסמכויותיו של המנהל לפי חוק זה ולמלא כל תפקיד מתפקידיו.
- (ג) על מינוי מנהל המילווה ועל הרשאה לפי סעיף קטן (ב) תפורסם הודעה ברשומות.
42. בעל רכוש חייב למסור למנהל המילווה, בטופס שיקבע המנהל, הצהרה על הרכוש שהיה לו ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) ועל שוויו של הרכוש, לא יאוחר משלושים יום מיום תחילת תקפו של חוק זה.
43. מנהל המילווה רשאי לדרוש מבעל הרכוש, ומכל אחד שיש לו זכות ברכוש, למסור לו תוך התקופה שיקבע בהודעה, ידיעות או פרטים או הצהרה נוספת הנוגעים לרכוש, או להראות לו, או לכל אדם ששמו פורש בדרישה, במקום ובשעה שקבע והמתקבלים על הדעת, כל רכוש וכל מסמך או תעודה שבידו הנוגעים לרכוש זה, והנדרש חייב לעשות כך.
44. מסר בעל רכוש הצהרה כאמור בסעיף 42, רשאי מנהל המילווה —
- (1) לאשר את ההצהרה ולקבוע סופית את סכום מילווה החובה שבעל הרכוש חייב בו בהתאם לכך;
- (2) לאשר אישור זמני את ההצהרה ולקבוע קביעה זמנית את סכום מילווה החובה כאמור;
- (3) אם יש לו יסוד להניח שהפרטים שנמסרו בהצהרה, בין לגבי כל רכושו של בעל הרכוש ובין לגבי חלק ממנו, אינם מלאים או אינם נכונים — לקבוע זמנית את שוויו של אותו רכוש לפי מיטב שיפוטו ואת סכום מילווה החובה בהתאם לכך;
- אין קביעה זמנית לפי פסקאות (2) או (3) גורעת מזכותו של המנהל לקבוע אחר כך את סכום מילווה החובה סופית.
45. לא מסר בעל רכוש הצהרה לפי סעיף 42 או שחלק מרכושו לא נכלל בהצהרה שמסר — יקבע מנהל המילווה לפי מיטב שיפוטו את שווי רכושו של בעל הרכוש, או את שווי אותו חלק מהרכוש שלא נכלל בהצהרה, הכל לפי הענין, ובהתאם לכך את סכום מילווה החובה שעליו לשלם.
46. מנהל המילווה ימסור לבעל הרכוש הודעה על סכום מילווה החובה שבעל הרכוש חייב בו; בהודעה יפורטו הסכומים שהוא חייב בהם על כל חלק מרכושו.
47. (א) הרואה עצמו מקופח בהודעת מנהל המילווה לפי סעיף 46, רשאי לערור לפני ועדת ערר של שלושה; הערר יוגש תוך 30 יום, אך יושב ראש הוועדה רשאי להאריך את הזמן להגשת הערר, אם יראה סיבה מספקת לכך.
- (ב) הגשת ערר אינה מעכבת את התשלומים בהם חייב בעל הרכוש בהתאם להודעה.
- (ג) את חברי ועדת הערר או ועדות הערר, לרבות יושבי ראש שלהן, ימנה שר המשפטים מקרב הציבור; הודעה על מינוי ועדת ערר ועל הרכבה תפורסם ברשומות.
- (ד) לוועדת ערר יהיו כל הסמכויות שאפשר להעניקן לוועדת חקירה לפי סעיף 5 לפי קודת ועדות חקירה, ובעל הרכוש רשאי להופיע בפני הוועדה בעצמו או על ידי עורך דין.

¹ חוקי א"י, כרך א', פרק כ"א, עמ' 152.

(ה) ועדת הערר רשאית לדחות את הערר או לבטל את הודעת מנהל המילווה או לשנותה, והחלטתה תהיה סופית.

(ו) שר המשפטים רשאי להתקין תקנות לסדרי הדין בפני ועדת הערר, ובמידה שלא עשה כן, תקבע הועדה בעצמה את סדרי הדין בפניה.

48. (א) שר המשפטים ימנה מספר בני אדם שהם מעריכי קרקע כמשמעותו בפקודת מעריכי קרקע, 1947, להיות שמאים לענין הערכת מקרקעים לפי סעיפים 15 (ב) (2) ו-24, ומספר בני אדם שהם מומחים לענין ציוד, ציוד נע או מלאי סחורות להיות שמאים לענין הערכת רכוש כזה לפי סעיף 34.

(ב) שמאי יקבע כשוויו של רכוש את המחיר שאפשר היה לקבל ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952), במכירה ממוכר מרצון לקונה מרצון.

49. כל מועד שנקבע בחוק לעשיית דבר, למעט הגשת ערר, רשאי מנהל המילווה להאריכו, אם יתבקש על כך ואם הראה מבקש הארכה סיבה מספקת לכך שתפורט בהחלטת מנהל המילווה.

50. (א) עובד המדינה וכל עובד רשות מקומית חייבים לפי דרישת מנהל המילווה בכתב — (1) להמציא לו פויטים הזירשים לו בקשר לחוק זה; (2) לאפשר לכל אדם, ששמו יפורש בדרישה, לעיין בספרים, בתעודות, בתכניות או במסמכים אחרים, שהעיון בהם עשוי לעזור לביצוע חוק זה, וכן להרשות לו להכין העתקים מהם.

(ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו על מנהל הארנובה, על אף האמור בסעיף 25 לחוק הארנובה.

51. הודעה שיש למסרה לפי חוק זה, רואים אותה כאילו נמסרה כדין שבוע ימים אחרי שנרשמה בדואר, אם נשלחה במכתב רשום בדואר.

פימן ז': פטור וניכויים

52. (א) בעל רכוש זכאי לפטור מתשלום מילווה החובה על חלק מרכושו לפי האמור להלן:

(1) על חמשת אלפים לירות — אם כל רכושו אינו עולה על עשרת אלפים לירות;

(2) על ארבעת אלפים לירות — אם כל רכושו עולה על עשרת אלפים לירות, אך אינו עולה על שנים עשר אלף לירות;

(3) על שלושת אלפים לירות — אם כל רכושו עולה על שנים עשר אלף לירות, אך אינו עולה על ארבעה עשר אלף לירות;

(4) על אלפיים לירות — אם כל רכושו עולה על ארבעה עשר אלף לירות, אך אינו עולה על חמישה עשר אלף לירות;

(5) על אלף לירות — אם כל רכושו עולה על חמישה עשר אלף לירות, אך אינו עולה על ששה עשר אלף לירות.

(ב) בעל רכוש שהתיישב בנקודת התיישבות חקלאית שנוסדה לאחר יום ט"ז בכסלו תש"ח (29 בנובמבר 1947), יהיה פטור ממילווה החובה על רכושו במשקו החקלאי.

¹ ע"ר מס' 1604 מיום 16.8.47, חוס' 1, עמ' 189.

(ג) אדם שאיבד מכושר עבודתו כתוצאה מפצעי מלחמה כמשמעותם בסעיף 14 ב (2) לפקודת מס הכנסה, 1947, יהיה פטור מתשלום מילווה חובה על חלק מרכושו לפי השיעורים להלן:

- (1) על שבעת אלפים וחמש מאות לירות — אם איבד מכושר עבודתו 30% ומעלה, אך פחות מ-50% ;
(2) על עשרת אלפים לירות — אם איבד מכושר עבודתו 50% ומעלה.

פטור נופים
ומסדות
מסויימים

53. (א) רכושה של רשות מקומית — לרבות רכושם של אגודה שיתופית או של חבר בני אדם אחר המשמשים ועד מקומי כשאותו רכוש משמש לצרכי שלטון מקומי — רכושם של הסוכנות היהודית לארץ-ישראל, של הקרן הקימת לישראל בע"מ, של קרן היסוד בע"מ, של החברה להתיישבות היהודים בארץ-ישראל פיק"א, של חברת כל ישראל חברים, וכן רכושם של מוסדות שאושרו על ידי ועדת הכספים של הכנסת, בהודעה שפורסמה ברשומות, כמוסדות דת או צדקה, כמוסדות חינוך או תרבות, כמוסדות גמל או כמוסדות בריאות ציבוריים — יהיה פטור מתשלום מילווה החובה.

(ב) רכושם של ארגונים שאושרו על ידי ועדת הכספים של הכנסת, בהודעה שתפורסם ברשומות, כארגונים בעלי אופי ציבורי ואשר אינם מוסדות לפי סעיף קטן (א), יהיה פטור לגבי שני שלישים משווי של הרכוש.

(ג) הפטור לפי סעיפים קטנים (א) ו-(ב) לא יחול אלא לגבי רכוש שאינו מיועד להשגת רווחים.

פטור
למפעלים
מאושרים

54. מי שהעביר לישראל רכוש מחוץ לארץ והשקיעו בהשקעה מאושרת, כמשמעותו בחוק לעידוד השקעות הון, תשי"ז—1950, או שרכש רכוש בהון שהעביר לישראל במטבע זר והשקיעו בהשקעה מאושרת כאמור, יהיה פטור ממילווה חובה על אותו רכוש.

פטור לבעל
בנין יחיד

55. מי שכל רכושו בנין יחיד ששווי אינו עולה על 30,000 לירות — יהיה זכאי לפטור ממילווה חובה בסך 5,000 לירות.

פטור לבעל
רכוש ששילם
כמילווה חובה
לפני חוק
להחלפת שטרי
בנק ומילווה
חובה, תשי"ב—
1952

56. אדם שהיה בעל רכוש ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) והעביר את הבעלות ברכוש או בחלק ממנו לפני יום ט"ז בסיון תשי"ב (9 ביוני 1952), והוא מוכיח להנחת דעתו של מנהל המילווה, כי על התמורה, או על חלק ממנה, שקיבל במזומנים או בזיכוי חשבונו בבנק נגבה שיעור מילווה החובה לפי חוק להחלפת שטרי בנק ומילווה חובה, תשי"ב—1952, יהיה זכאי לניכוי סכום אותה תמורה או אותו חלק ממנה, הכל לפי הענין, משווי של הרכוש.

הוראות
כדבר חובות
ושעבודים
מסויימים

57. (א) היה בעל רכוש ביום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952) חייב חוב בבנק כמש" מעותו בפקודת הבנקאות, 1941, או במוסד שאושר לענין סעיף זה על ידי ועדת הכספים של הכנסת בהודעה שפורסמה ברשומות, והחוב לא היה אותו יום מובטח על ידי שעבוד רובץ או קבוע — תנוכה משווי של הרכוש מחצית סכום החוב המגיע כאמור; אך אם יש לבעל הרכוש באותו תאריך גם יתרה לזכותו בבנק או במוסד כאמור, תנוכה רק מחצית הסכום שבו עודף סכום החוב על סכום היתרה.

(ב) היה רכוש ממושכן להבטחת חוב, בשעבוד רובץ או קבוע שנוצר לפני יום ו' בניסן תשי"ב (1 באפריל 1952), יחולו הוראות אלה —

¹ ע"ר מס' 1568, מיום 29.3.47, תוס' 1, עמ' 77.
² ספר החוקים 41 מיום י"ט בניסן תשי"י (6.4.50), עמ' 129.
³ ספר החוקים 105 מיום כ"ט באב תשי"ב (20.8.52), עמ' 272.
⁴ ע"ר מס' 1134 מיום 10.41, תוס' 1, עמ' 69.

(1) היה הרכוש ממושכן לטובת בנק או מוסד כאמור בסעיף קטן (א) — ינוכה סכום החוב המגיע לבנק או למוסד כאמור משווי של הרכוש; אך אם לבעל הרכוש באותו תאריך גם יתרה לזכותו בבנק או במוסד כאמור, ינוכה רק אותו חלק מהחוב העודף על אותה יתרה;

(2) היה הרכוש ממושכן שלא לטובת בנק או מוסד כאמור, יצא בעל הרכוש ידי חובתו לגבי האדם שלו הוא חייב, אם ישלם לו את סכום החוב המגיע בצירוף הריבית ובניכוי הסכום של מילווה החובה החל על סכום אותו חוב. במקרה זה יראו לצורך מתן קבלה על מילווה חובה ולצורך מתן תעודת מילווה, את האדם שלו מגיע החוב כבעל רכוש שהמילווה מילווה חובה על סכום החוב האמור.

(ג) מי שתובע ניכוי לפי סעיף קטן (א) או לפי סעיף קטן (ב) (1) חייב לתת למנהל המילווה כל הרשאה או מסמך אחר שיידרשו לו בכדי לברר אם אמנם יש לבעל הרכוש יתרה בבנק או במוסד כאמור ואת סכום יתרות כאלה.

(ד) הוראות סעיפים קטנים (א) ו-(ב) לא יחולו על חוב המגיע לממשלה, למעט לבנק ישראל לחקלאות בע"מ, או המגיע לסוכנות היהודית לארץ-ישראל, לקרן הקימת לישראל בע"מ, לקרן היסוד בע"מ, או לחברה להתיישבות היהודים בארץ-ישראל—פיק"א, בין אם החוב נוצר על ידי הלוואה שניתנה על ידם במישרין ובין אם ניתנה באמצעות מוסד כספי או בעקיפין בכל צורה אחרת, או מקצתו בזה ומקצתו בזה.

סימן ח': כופר מילווה החובה

58. בעל רכוש החייב במילווה חובה רשאי להצהיר בהצהרתו לפי סעיף 42, כי הוא רוצה לשלם כופר במקום מילווה חובה (להלן — הכופר), או שהוא רוצה לשלם על חלק מרכושו מילווה חובה ועל חלק ממנו כופר; הצהיר כך לא יהיה רשאי לחזור בו מהצהרתו.

הצהרה על
בחירה בכופר

59. הכופר יהיה מחצית סכום מילווה החובה המגיע על אותו רכוש.

סכום הכופר

60. על הכופר ועל בעל רכוש שבחר בתשלום כופר יחולו כל הוראות חוק זה הנוגעות למילווה חובה, פרט להוראות סעיפים 3 עד 5, כאילו מדובר בהן בכופר, ולמנהל המילווה יהיו, לענין הכופר, כל הסמכויות הניתנות לו לענין מילווה חובה.

תחולת
ההוראות
בדבר מילווה
חובה

סימן ט': שונות

61. (א) מי שלא מסר הצהרה, הודעה או ידיעה, או לא מילא אחרי דרישה מאת מנהל המילווה לפי חוק זה, דינו — קנס עד אלף לירות.

ענשים

(ב) מי שמסר הצהרה, ידיעה או הודעה ביודעין כי היא אינה נכונה, דינו — מאסר עד שנה אחת או קנס עד אלפיים לירות או שני הענשים כאחד.

(ג) גוסף על הענשים הקבועים בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), רשאי בית המשפט להטיל על העבריין קנס שהוא כפל סכום מילווה החובה או כפל סכום הכופר, הכל לפי הענין, שלא חייבוהו בו, או שלא נגבה, בגלל אותה עבירה.

62. הודעה שניתנה או פעולה אחרת שנעשתה לפי חוק זה, לא נגרע תקפן בגלל פגם בצורתה או בגלל טעות, ליקוי או השמטה שחלו בהן, לרבות טעות בשם בעל הרכוש או בהערכה, אם ההודעה או הפעולה עשויות ביסודן לפי חוק זה, ומנהל המילווה יהיה רשאי להורות על תיקון הטעות, הליקוי או ההשמטה; ובלבד שזכות זו תפקע בעבור שנה מיום קביעתו הסופית של סכום מילווה החובה.

תיקון טעויות

63. (א) אדם שעליו מוטלת חובה רשמית לפי חוק זה, או שהוא מועסק בענינים הנוגעים לחוק זה, יראה כל ידיעה, הצהרה, הודעה ומסמך מכל מין אחר שהגיעו לידיעתו או לרשותו בתוקף תפקידו כאמור, כדבר שהוא חייב לשמרו בסוד; לא יידרש אדם כזה להראות בבית משפט שום דבר מן הדברים האמורים, או לגלות כל ענין שנודע לו אגב מילוי תפקידו, אלא לצורך ביצוע חוק זה או בקשר תביעה פלילית על עבירה על חוק זה.

(ב) העובר על הוראות סעיף קטן (א), דינו — מאסר עד שנה אחת או קנס עד אלף לירות או שני הענשים כאחד.

64. חוק זה לא יחול על רכושם של מדינות חוץ ונציגויותיהן או של ארגון האומות המאוחדות.

65. (א) שר האוצר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל ענין הנוגע לביצועו.

(ב) שר האוצר מוסמך להעביר את סמכויותיו לפי חוק זה, למעט הסמכות למנות מנהל המילווה ולהתקין תקנות.

סימן י': הוראות מיוחדות

66. (א) ביום ד' בתשרי תשט"ו (1 באוקטובר 1954), או ככל האפשר קרוב לתאריך זה, יפרסם שר האוצר ברשומות הודעה על אומדן סך כל מילווה החובה המגיע לפי חוק זה ואם נמצא שאומדן זה עולה או יורד לפחות בחמישה אחוזים לעומת ארבעים וחמישה מיליון לירות — יוגדלו או יוקטנו שיעורי מילווה החובה המפורטים בסעיף 36, בין בדרך כלל ובין לסוגי רכוש מסוימים, עד כדי הבטחת גביית סכום שהוא ארבעים וחמישה מיליון לירות בקירוב.

(ב) במקרה האמור בסעיף קטן (א) ייקבעו השיעורים המוגדלים או המוקטנים והסידורים לתשלום ההפרש או להחזרתו, הכל לפי הענין, על ידי שר האוצר בתקנות באישור ועדת הכספים של הכנסת.

(ג) בחישוב האומדן של ארבעים וחמישה מיליון לירות יראו כל סכום המשתלם ככופר לפי סימן ח', כאילו היה כפל אותו סכום.

לוי אשכול
שר האוצר

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה